

TIẾNG KHÓC CỦA CON VE SÂU

Diệu Thúy

Bầu trời xanh biếc, mùa hạ bắt đầu sang, cái nắng hè tràn lên khắp ngõ. Buổi trưa hè nắng gắt, bãi biển Gold Coast xanh thẳm thật đẹp, cánh buồm lồng lộng trắng, phong cảnh nơi đây rất thơ mộng và đẹp hơn đảo Hawaii.

Đã từ lâu tôi không về thăm các em và các cháu, từ lúc Mẹ của tôi qua đời cho đến nay.

Nhơn dịp được nghỉ Holiday cuối năm, lần này trở về thăm, chiếc xe bus từ phi trường Coolangata về đến thành phố Surfers Paradise, hai bên đường có những hàng thông xanh cao vút, bóng mát che rợp trên đường phố, thấp thoáng tôi nghe tiếng ve sầu kêu, làm cho tôi chợt nhớ lại mùa hè năm ấy. (1988)

Gia đình các em thường hay tổ chức đi tắm biển. Tôi nhớ có lần Mẹ của tôi nằm trên võng, ở dưới những hàng cây thông xanh tươi, các em trai và em gái thì chạy ùa ra tắm biển, riêng tôi và các cháu trai, cháu gái đi nhặt từng con ve sầu đã lột vỏ non, rơi rớt từ trên ngọn cây cao của những nhánh thông. Hằng hà sa số những con ve sầu đã lột vỏ non, nằm rải rác trên mặt bãi cát vàng, trên ngọn cây cao, các con ve sầu kêu, nghe như bản nhạc hòa tấu mùa hè vui tươi rộn rã.

Sau này tôi đã học hạnh xuất gia hệ ngắn hạn (năm 2000), tôi hiểu Phật pháp, tôi không còn mang ý nghĩ hồn nhiên vô tư như mười mấy năm về trước.

Khi mùa hè bắt đầu sang, mỗi lần tôi nghe tiếng ve sầu kêu, tôi cảm thấy xót xa, cảm động. Tiếng ve sầu kêu nghe như tiếng khóc từ bi. Tiếng khóc từ bi

khóc nỗi đau thương, thống khổ, trầm luân của chúng sanh đang trôi lăn trong sáu cõi luân hồi.

Tiếng ve sầu kêu như khóc cho quê hương tôi, Việt Nam yêu dấu đang chìm lặng trong cơn đại hồng thủy. Tai ương khủng khiếp giáng lên đồng bào miền Trung, miền Nam mấy tháng nay.

Tiếng khóc của con ve sầu còn như kêu gọi những ai có mối từ tâm, giàu lòng bác ái, không đành lòng trước nỗi thống khổ không lường của đồng bào, đồng loại.

Đồng bằng sông Cửu Long hiện nay mưa vẫn dầm dề không ngớt, gió thì gào thét ghê rợn, nước tràn ngập cuốn phăng hoa màu, nhà cửa đồng bào. Nạn nhân, kẻ chết, người sống trong cảnh màn trời chiếu đất. Dân chúng đói rách rất là khổ sở. Chưa bao giờ có một nạn lụt lớn tại vùng đồng bằng sông Cửu Long như vậy, một trận lụt mà lúc khởi đầu có vẻ chỉ là chuyện nước ngập bình thường, lại biến thành tai họa thảm khốc.

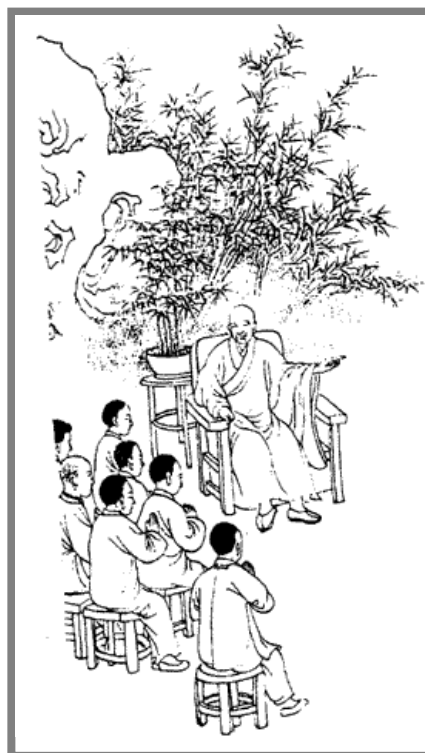
Nghe quý Thầy đi cứu trợ về kể rằng: Từ trên máy bay nhìn xuống cả một biển nước mênh mông, rải rác nhô lên vài nóc nhà, rồi ngọn cây ngập chìm trong nước, nhân dân ở dưới nước cầm quần áo hoặc đưa tay vẫy gọi người đến rải thức ăn xuống, một cảnh tượng không sao quên được, có hơn một chục người chết vớt lên, để nằm một đống dài, thi thể bị sinh, ngâm trong mưa lũ, ngập lụt nhiều ngày và không nhận ra được hình hài của họ. Có hàng trăm người dân, đứng trên bờ ngóng tìm xác người thân trong niềm đau khổ vô vọng.

Lại thêm chuyện rất thương tâm, một người mẹ nhận hy sinh và chịu đựng vì

con thơ, đã đặt hai đứa con thơ trên nóc tủ khỏi ngã xuống, mà nước thì càng lúc càng dâng cao.

Có người cha hóa điên đi lang thang gọi con, tay vớ ra khoảng không “chút xíu nữa thôi con” bởi chỉ cách có một gang tay mà ông để tuột đứa con trai trong dòng nước xoáy.

Chưa có trận lũ lụt nào khủng khiếp như lần này với cơn đại hồng thủy từ miền Trung đến miền Nam đồng bằng sông Cửu Long. Nạn nhân của vụ tai ương này sẽ mất đi nhiều thứ, không bao giờ tìm lại được. Phần tàn phá, hư hại nặng nề vẫn là vùng thôn quê nghèo đói. Giới dân nghèo càng nghèo mạt. Trẻ con quá đông lại thiếu dinh dưỡng, thiếu phương tiện để đi học, người già bệnh tật không đủ thuốc điều trị. Nói chung về mặt y tế hạ tầng gần như bỏ hoang.

Còn chùa chiềng ở thôn quê, nếu không có bà con Phật tử ở nước ngoài ủng hộ xây cất thì coi như vĩnh viễn sụp đổ, không có cách gì tu bổ lại được. Chùa nghèo đến nỗi không có tịnh tài sửa sang, cột kèo đã mục nát thì làm sao chống chọi nổi cơn giông bão. Đó là bức tranh bi đát nhất hiện nay ở Việt Nam.

Ý nghĩa về việc xây cất một ngôi chùa là một Phật sự trọng đại, vì không phải chỉ nghĩ đến cho một đời của mình mà nhiều đời sau. Không phải chỉ giới hạn trong số người quen biết của mình mà cho tất cả mọi người. Đây là một việc phụng sự cho chúng sanh vô phân biệt tức là cúng dường Tam bảo vĩnh viễn lâu dài. Ngoài việc cúng dường tịnh tài chúng ta cần phải phát tâm rộng rãi hướng đến tất cả chúng sanh và góp công sức vào việc phước thiện.

Việc cứu trợ là việc nhân đạo, thể hiện tình thân từ bi, lòng yêu thương, nghĩa đồng bào, trong tinh thần “lá lành đùm lá rách” chia cơm xẻ áo cho nhau trong cơn hoạn nạn đau khổ. Nếu có những ai cảm lòng không được, hãy tự động đến giúp đỡ bằng khả năng hiện có của mình. Đức Phật từ bi đã nói: “Giàu có không thể đo lường số lượng ít nhiều của tiền bạc, mà là căn cứ vào sự rộng rãi từ tâm bố thí của chúng sanh”.

Vật tặng hay vật bố thí như là tiền bạc, hành vi tự phát tặng người thân cận, năng lượng hay trí năng của mình, là một con đường hoàn thiện, trong suy tưởng và hành động quan trọng nhất, có thể làm tăng thêm công đức thật là vô lượng vô biên. Cũng như việc thực hành dưới hình thức cúng dường cho quý Thầy và quý sư cô đi khắp thực vẫn còn rất phổ biến, nhất là các nước Á đông, các tín đồ thế tục cúng dường nhà sư tịnh tài tam bảo và lương thực ở trong chùa. Những người Phật tử khi nghe việc xây tháp xá lợi, xây chùa là góp công đức, nghe việc ấn tống kinh sách là cúng dường, nghe việc đào tạo tăng ni là thành tâm bảo trợ. Khi tín đồ thế tục cúng dường đều là những người cao quý, cần phải tán dương và rất xứng

đáng phát huy.

Riêng quý Thầy và quý Sư cô trong chùa thì bố thí dưới hình thức thuyết pháp giải ngộ, thoát khỏi hố sâu não của chúng sanh lăn lộn trong biển luân hồi, gắn liền với những đức hạnh từ bi hỷ xả, được coi như một nhân tố căn bản để hướng dẫn mọi sanh linh tới bờ Giác ngộ.

Bố thí cho người khác là cách hay nhất để xóa bỏ lòng tham lam bòn xén của chính mình. Ngoài việc bố thí cúng dường, chúng ta cần phải phát tâm rộng rãi, hướng đến tất cả chúng sanh, sám hối tam nghiệp, lễ Phật, xưng tán Hồng danh, thực hành hạnh nguyện Bồ tát phục vụ quần sanh để cầu sức gia bị của chư Phật và chư Bồ Tát.

Mặt trời từ từ lặn, ngoài khơi biển cả có vài chiếc tàu nhỏ trôi lênh đênh trên làn sóng vỗ, bầu trời đỏ vàng từ từ đổi thay màu sắc, tiếng khóc từ bi đã mệt mỏi và chìm dần trong màn đêm bao trùm thành phố Surfers Paradise; trên mặt biển sóng vỗ, thủy triều lên dần theo nhịp sóng dồn từng hàng, những giọt bọt biển văng tung tóe dưới chân tôi, trong khoảnh khắc lại tan dần thì tôi chợt nghĩ rằng: “Đời của chúng ta cũng ngắn ngủi và phù du như bọt biển tan và trôi theo dòng nước!”

Namo Amitabha

Gold Coast-Surfers Paradise

